

Sygn. akt III AUa 378/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Elżbieta Gawda
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 marca 2012 roku w sprawie VII U 1310/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 lutego 2013 r. sygn. akt VII U 4124/12

oddala apelację.

III AUa 378/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawczynie Z. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 11 października 2011 r, którą wstrzymana została wnioskodawczynie wypłata emerytury od dnia 1 października 2011 r.

W dniu 3 grudnia 2012 r wnioskodawczynie wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 marca 2012 r, podnosząc że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z ustawą zasadniczą przepisy wstrzymujące wypłatę emerytur osobom,

które nabyły prawo do nich przed dniem 1 stycznia 2011 r, a jednocześnie nie musiały rozwiązywać stosunku pracy, aby otrzymać świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe skarżąca, po uzupełnieniu skargi pismem procesowym z 19 lutego 2013 r, wniosła o zmianę wyroku i „wypłatę zaległych świadczeń” od dnia 1 października 2011 r do dnia wznowienia wypłaty, tj. do 31 marca 2012 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 18 maja 2012 r przyznał wnioskodawczyni od 1 kwietnia 2012 r prawo do emerytury i podjął jej wypłatę w związku z rozwiązaniem zatrudnienia z dniem 24 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 r zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 marca 2012 r, wydany w sprawie VII U 1310/12, i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 11 października 2011 r, sygn. (...), i ustalił Z. M. prawo do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r do 31 marca 2012 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

Z. M. nabyła prawo do emerytury od 1 czerwca 2009 r. W tej dacie pozostawała w stosunku pracy z Urzędem Skarbowym w Ł.. Decyzją z dnia 11 października 2011 r Zakład ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał Z. M. wypłatę emerytury od 1 października 2011 r, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r, wydanym w sprawie VII U 1310/12, Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji. W dniu 3 grudnia 2012 r wnioskodawczyni wniosła skargę o wznowienie postępowania.

Sąd wskazał, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionej przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Okręgowy zważył, że złożona przez Z. M. skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą jej dopuszczalność.

Podstawę orzeczenia wydanego w sprawie wnioskodawczyni stanowił art. 103a ustawy o emeryturach i rentach. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując że przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oceniając skutki wyroku Trybunał wypowiedział się, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS, utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285).

Sąd wskazał, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza,

że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CO 43/08 Lex nr 564856, wyrok z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 42/06 Lex nr 950622).

Art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych stanowi, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Z kolei wymieniony art. 6 pkt 2 dodał po art. 103, art. 103a w brzmieniu „prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego”. Art. 28 cyt. ustawy uchwalony został w dniu 16 grudnia 2010 r, zatem od tej daty został wyrugowany z porządku prawnego, z powodu jego niezgodności z art. 2 Konstytucji ale, jak wynika z orzeczenia Trybunału, tylko w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury w przedziale czasowym od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2012 r - bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Warunek rozwiązania stosunku pracy nie obejmował samego nabycia prawa do emerytury, ale był warunkiem wypłaty świadczenia.

Sąd stwierdził, że w stosunku do ubezpieczonych objętych rozstrzygnięciem Trybunału należy zatem dokonać rekonstrukcji stanu prawnego, powracając do stanu jaki obowiązywał zanim do ustawy o emeryturach i rentach z FUS został dodany art. 103a. Przed wprowadzeniem tego przepisu nie istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy celem realizacji prawa do emerytury. Ustawą z dnia 21 listopada 2008 r o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 r art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach (art. 37 pkt 5b). Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od 1 stycznia 2011 r przepis taki ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach z FUS jako art. 103a - z mocy art. 6 pkt 2 w zw. z art. 30 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych.

Ubezpieczonym, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r była wypłacana emerytura, mimo kontynuowania zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego wykonywali je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, gdyż nie obowiązywały w tym zakresie żadne ograniczenia. W związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego prawo do wypłaty emerytury dla tej grupy ubezpieczonych zostało zachowane.

Z mocy art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajdował zastosowanie do emerytur przyznanych przed dniem jego wejścia w życie - poczynając od dnia 1 października 2011 r, dlatego od tej daty organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury. Tym samym od tej daty wnioskodawczyni zachowała prawo do wypłaty emerytury.

Uwzględniając skargę o wznowienie postępowania Sąd Okręgowy na mocy art. 412 § 2 kpc zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i ustalił wnioskodawczyni prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r do 30 marca 2012 r, tj. do dnia podjęcia wypłaty przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L..

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., zarzucając pominięcie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niewłaściwe zastosowanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) oraz naruszenie prawa materialnego art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), poprzez ustalenie prawa do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r do 31 marca 2012 r.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego wywiera skutki prawne od dnia ogłoszenia, w sposób określony w art. 190 ust 3 Konstytucji RP, a więc na przyszłość. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r (sygn. akt K 2/12), został ogłoszony w Dzienniku Ustaw z 2012 r, poz. 1285, w dniu 22 listopada 2012 r, i począwszy od tego dnia utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Trybunał Konstytucyjny nie wskazał bowiem - ani w wyroku ani w jego uzasadnieniu - innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów.

Tym samym, w ocenie apelującego, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r okresu zwieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelujący wskazał, że wnioskodawczyni rozwiązała stosunek pracy w dniu 24 kwietnia 2012 r, toteż organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2012 r.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o oddalenie zarzutów podniesionych w apelacji organu rentowego.

Podkreśliła, że wprawdzie w art. 109 ust. 1 i 3 Konstytucji RP wyrażona jest zasada prospektywnych skutków orzeczeń Trybunału, to jednak z uwagi na wiążące stwierdzenie Trybunału Konstytucyjnego, że dany przepis pozostaje w sprzeczności z aktem prawnym wyższego rzędu, nie powinien być uwzględniany przez organy stosujące prawo przy rozpatrywaniu konkretnych spraw, a więc w odniesieniu do roszczeń przypadających za okres przed ogłoszeniem wyroku Trybunału w Dzienniku Ustaw.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i podlegała oddaleniu.

Istotą sprawy była możliwość zastosowania w stosunku do wnioskodawczyni art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1229 ze zm.) zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w sprawie K 2/12, w okresie poprzedzającym wejście w życie tego wyroku. Wyrokiem tym Trybunał orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r poz. 1285).

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy poza sporem pozostaje, że wnioskodawczyni należy do kręgu osób objętych przedmiotowym orzeczeniem, albowiem prawo do emerytury nabyła od 1 czerwca 2009 r, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia nie wymagała rozwiązania stosunku pracy.

Przypomnieć bowiem należy, że ustawą z dnia 21 listopada 2008 r o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz.1507) uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 r art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 37 pkt 5b ustawy), który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od 1 stycznia 2011 r przepis taki ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach jako art. 103a - z mocy art. 6 pkt 2 w związku z art. 30 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych

Zaskarżoną decyzją organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r, przy czym jak wynika z odpowiedzi na odwołanie, podstawę decyzji stanowił powołany wyżej przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W zaistniałej zatem sytuacji faktycznej, jak prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy posiadała ocena skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w odniesieniu do stanu prawnego poprzedzającego wejście w życie tego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można zgodzić się z wywodami apelacji, że przepis art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnia pogląd, że zakwestionowany przepis winien być stosowany w odniesieniu do stanu faktycznego sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału w Dzienniku Ustaw, tj. sprzed daty 22 listopada 2012 r. Stosownie do treści tego przepisu, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Apelujący pomija te uregulowania Konstytucji, które w sposób wyraźny wskazują na retroaktywne skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzekającego o niekonstytucyjności przepisu prawa.

Mianowicie art. 190 ust. 4 Konstytucji stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Przyjęcie stanowiska skarżącego przekreśliłoby sens instytucji wznowienia postępowania (którego celem jest przecież wydanie orzeczenia zgodnego z prawem) w sytuacji, gdy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego zawiera wiążące stwierdzenie, iż akt normatywny pozostaje w sprzeczności z aktem prawnym wyższego rzędu.

W nowym stanie prawnym, ukształtowanym w następstwie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, rozpatrzenie sprawy jest nie tylko dopuszczalne, ale możliwość taka jest ujęta jako podmiotowe, konstytucyjne prawo jednostki. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2006 r, I PK 116/05 (Lex nr 214272), realizację reguły określonej w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi na gruncie postępowania cywilnego przepis art. 401¹ kpc, przewidujący wznowienie postępowania sądowego w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową, lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W konsekwencji, po wznowieniu postępowania na podstawie art. 401¹ kpc, sąd stwierdzając, że orzeczenie zostało wydane na podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma jednocześnie przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy, uznając że choć akt ten obowiązywał, to nie powinien być zostać w sprawie zastosowany, co okazało się dopiero po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny.

Kolejnym argumentem pozwalającym przyjąć wycinkową retroaktywność orzeczeń Trybunału jest instytucja pytania prawnego przewidzianego w art. 193 Konstytucji, który stanowi, że każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Istota pytania prawnego sprowadza się bowiem do zastosowania orzeczenia Trybunału do zaistniałego w przeszłości stanu faktycznego przez Sąd orzekający w danej sprawie.

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, iż utrata mocy obowiązującej przepisu (aktu prawnego) zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny następuje, stosownie do cytowanego wyżej art. 190 ust. 3 Konstytucji, z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału i orzeczenie to ma w tym zakresie charakter konstytutywny. Oznacza to, że przepis ten z datą ogłoszenia wyroku Trybunału zostaje wyeliminowany z porządku prawnego i po tej dacie nie może być stosowany.

Utrata mocy obowiązującej nie oznacza jednak unieważnienia wcześniej istniejącego stanu prawnego. Eliminacja skutków wynikających z niekonstytucyjnych przepisów wymaga indywidualnych rozstrzygnięć w sferze stosowania prawa.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela ukształtowane na tle omawianej materii orzecznictwo Sądu Najwyższego, gdzie stwierdza się, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez Sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (wyrok z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06, Lex nr 950622, postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r, III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331, wyrok z dnia 5 września 2001 r, II UKN 542/00, OSNP 2003/2/36; z dnia 12 czerwca 2002 r, II UKN 419/01, OSNAPiUS 2002/23/580; wyrok z dnia 27 września 2002 r, II UKN 581/01, OSNAPiUS 2003/23/581, wyrok z 18 grudnia 2001 r, I PKN 668/01, OSNP 2004/3/47). Sąd Najwyższy stwierdził, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutki retroaktywne, przez co zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu (postanowienie z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08 Lex nr 564856, wyrok z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06, Lex nr 950622, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08, Lex nr 564856). W wyroku z dnia 23 stycznia 2007 r, III PK 96/06 Sąd Najwyższy wyraził nawet pogląd, że odroczenie wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) stwierdzającego sprzeczność przepisu ustawy z Konstytucją nie stanowi przeszkody do uznania przez sąd, że przepis ten był sprzeczny z Konstytucją od jego uchwalenia (OSNP 2008/5-6/61).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, inne rozumienie skutków orzeczenia Trybunału w przedmiocie niekonstytucyjności przepisów, naruszałoby zasadę państwa prawnego wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwalałoby bowiem władzy ustawodawczej, a za jej pośrednictwem władzy wykonawczej, na korzystanie z „niepewnych konstytucyjnie” rozwiązań prawnych bez ponoszenia odpowiedzialności w tym zakresie.

Do czasu bowiem orzeczenia przez Trybunał niezgodności przepisów (aktów prawnych) z Konstytucją, istniałaby możliwość stosowania niekonstytucyjnych przepisów bez możliwości naprawienia takiego stanu.

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji faktycznej niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że skoro rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji oparte zostało na przepisie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który uznany został za niekonstytucyjny, to nie mógł on stanowić podstawy wstrzymania wypłaty emerytury wnioskodawczyni od 1 października 2011 r.

Oznacza to, że zawarty w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego jest całkowicie nieuzasadniony.

Mając powyższe na uwadze i z mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.